

Słowniczek

“Armistizio”

Włoskie słowo oznaczające zawieszenie broni. W literaturze włoskiej termin ten odnosi się do porozumienia o zawieszeniu broni zawartego przez rząd Bardoglio 3 września 1943 r. w Cassibile (Sycylia), na mocy którego Królestwo Włoch poddało się dwóm aliantom koalicji antyhitlerowskiej i tym samym wycofało się z sojuszu z Rzeszą Niemiecką. Został on ogłoszony 8 września.

Bergkristall

Jedna z maskujących nazw obiektów, które znajdowały się w podziemnych tunelach i były wykorzystywane do produkcji materiałów niezbędnych do prowadzenia działań wojennych. Bergkristall był zakładem produkcyjnym zbudowanym przez więźniów obozu koncentracyjnego w St. Georgen an der Gusen do produkcji kadłubów samolotów. Innym miejscem był „Zement” w Ebensee.

Haager Landkriegsordnung von 1907 / Haskie przepisy dotyczące wojny lądowej z 1907r.

Formalnie znane jako „Czwarta Konwencja Haska” z 1907 r., jest to ważny traktat międzynarodowy, który określa zasady prowadzenia wojny lądowej i stanowi fundamentalny krok w kodyfikacji międzynarodowego prawa humanitarnego i wpłynął na późniejsze traktaty, w tym konwencje genewskie. Konwencja ta jest nadal przywoływana w odniesieniu do prawodawstwa dotyczącego konfliktów zbrojnych i poszanowania praw człowieka w czasie wojny.

Jest ona częścią serii konwencji przyjętych na konferencjach pokojowych w Hadze w 1899 i 1907 roku. Najważniejsze postanowienia dotyczą ochrony ludności cywilnej w konfliktach zbrojnych, praw jeńców wojennych, którzy muszą być traktowani w sposób humanitarny i mieć prawo do godnych warunków życia, takich jak żywność i opieka zdrowotna, zasad prowadzenia operacji i wzywają do wprowadzenia rozróżnienia między kombatantami i niekombatantami, podkreślając, że tylko legalni kombatanci mogą być atakowani, traktowania terytoriów okupowanych, które nakłada na okupantów odpowiedzialność za dobrobyt miejscowej ludności oraz zakaz używania niektórych rodzajów broni i metod prowadzenia wojny, które są uważane za niehumanitarne.

Konwencja genewska z 1929 roku

„Konwencja o polepszeniu losu rannych i chorych w czasie wojny” jest międzynarodowym traktatem, aktualizującym i rozszerzającym wcześniejsze postanowienia dotyczące ochrony żołnierzy w konfliktach zbrojnych. Konwencja określa standardy opieki i leczenia rannych oraz chorych wojskowych, niezależnie od ich narodowości, i zobowiązuje państwa-sygnatariuszy do zapewnienia rannym i chorym odpowiedniej opieki i ochrony zarówno w czasie wojny, jak i pokoju. Zapewnia ona systemy identyfikacji, takie jak charakterystyczne symbole (Czerwony Krzyż) w celu identyfikacji personelu medycznego i placówek medycznych. Konwencja z 1929 r. stanowiła ważny krok na drodze do kodyfikacji międzynarodowego prawa humanitarnego i ustanowiła zasady, które były dalej rozwijane w kolejnych konwencjach, w szczególności tych z 1949 r.

Międzynarodowy Czerwony Krzyż

Organizacja humanitarna założona w 1863 roku zajmująca się udzielaniem pomocy i ochrony w sytuacjach konfliktów i katastrof. Jej główne cele obejmują ochronę życia poprzez pomoc rannym i chorym w czasie wojny, zapewnianie pomocy humanitarnej uchodźcom i osobom potrzebującym, promowanie prawa humanitarnego poprzez edukację, promowanie przestrzegania międzynarodowych standardów, a także pomoc w przypadku klęsk żywiołowych i kryzysów. Organizacja działa na całym świecie i współpracuje z krajowymi stowarzyszeniami Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca.

Deklaracja w sprawie rasy ,październik 1938

Dokument z 6 października 1938 r., zatwierdzony przez Wielką Radę Faszystowską i opublikowany 26 października, zabraniał zawierania małżeństw między obywatelami Włoch a osobami rasy „niearyjskiej”. Zakazano również wjazdu do Włoch zagranicznym Żydom, podczas gdy wcześniej mile widziani zagraniczni Żydzi zostali wydalen. Rozpoczynają się prześladowania członków społeczności żydowskich przez reżim faszystowski.

Displaced Persons / Osoby przesiedlone

W dosłownym znaczeniu termin „wysiedleni” odnosi się do ludności cywilnej, która została zmuszona do ucieczki z powodu konfliktu, prześladowań lub klęsk żywiołowych, szczególnie po II wojnie światowej. Termin ten odnosi się do milionów ludzi, w tym uchodźców, jeńców wojennych i internowanych. Byli oni bezdomni, bez dokumentów i zmuszeni do życia w obozach dla uchodźców, często w trudnych warunkach, z niewielkimi zasobami i ograniczonym wsparciem. Zjawisko przesiedleńców miało i nadal ma znaczący wpływ na geopolitykę oraz kształtowanie polityki migracyjnej i uchodźczej w okresie powojennym.

Więźniowie funkcyjni

Termin ten odnosi się do więźniów obozów koncentracyjnych, którzy pełnili określone role lub funkcje w systemie obozowym. „Więźniowie funkcyjni” byli wybierani np. spośród więźniów, aby podejmować się takich zadań, jak nadzorowanie innych więźniów lub zarządzanie działaniami logistycznymi w obozach, często w kontekście skrajnej przemocy i wyzysku. Ich sytuacja była złożona, ponieważ pomimo pewnego stopnia „przydatności”, nadal byli ofiarami reżimu i podlegali wyzyskowi i nadużyciom. Niektórzy byli okrutnym przedłużeniem sprawców, ale inni wykorzystywali swoją pozycję, aby pomagać współwięźniom.

Getto

Pierwotnie termin ten odnosił się do żydowskiej dzielnicy Wenecji, założonej w 1516 r., gdzie władze weneckie zmusiły ludność żydowską do osiedlenia się. Podczas II wojny światowej getta stały się prawdziwymi dzielnicami, często ogrodzonymi w celu odizolowania ich mieszkańców od miejscowej ludności, gdzie naziści skoncentrowali ludność żydowską okupowanych miast i zmusili ją do życia w warunkach skrajnego ubóstwa.

Włoccy internowani wojskowi (IMI)

Niemcy określali w ten sposób żołnierzy włoskich zarówno w kraju, jak i na frontach zagranicznych, którzy po ogłoszeniu zawieszenia broni po 8 września 1943 roku zostali wzięci do niewoli przez Wehrmacht i wywiezieni do Rzeszy. Po schwytaniu żołnierze byli początkowo uważani za „jeńców wojennych”, ale od 20 września 1943 r. Hitler zdecydował się zaklasyfikować ich jako „włoskich internowanych wojskowych” (IMI), zmieniając w ten sposób ich status prawny, co służyło obejściu konwencji genewskich i wykorzystaniu około 650 000 do pracy przymusowej w związku z rosnącym zapotrzebowaniem na siłę roboczą w niemieckim przemyśle wojennym. Pracowali oni w kopalniach i w przemyśle zbrojeniowym. W 1944 roku sytuacja IMI ponownie się zmieniła i zostali oni przekształceni w pracowników cywilnych, co skutkowało mniej scentralizowaną administracją i prawdopodobnie lepszymi warunkami życia. Jednak w miarę zbliżania się klęski Niemiec rostało napięcie i przemoc wobec IMI.

Lager / Obóz

Termin „obóz” jest skrótem dla całej serii obiektów o różnych rozmiarach i funkcjach, które zostały utworzone przez reżim nazistowski w Niemczech i na terytoriach okupowanych podczas II wojny światowej. Obozy te były miejscami uwięzienia i eksterminacji milionów ludzi, w tym Żydów, więźniów politycznych, Romów, homoseksualistów, Świadków Jehowy i innych grup prześladowanych przez reżim nazistowski. Należy rozróżnić różne rodzaje obozów, które funkcjonowały w systemie obozów koncentracyjnych w narodowosocjalistycznych Niemczech:

- **Arbeitslager / obóz pracy:**

Termin ten odnosi się do obiektów, w których robotnicy byli zmuszani do pracy, często w nieludzkich warunkach. W okresie reżimu nazistowskiego w obozach pracy przebywały różne grupy ludzi.

- **Konzentrationslager / obóz koncentracyjny**

Obiekty wykorzystywane w XX wieku, w szczególności przez nazistowskie Niemcy, do więzienia osób uznanych za niepożądane lub niebezpieczne. W obozach tych przetrzymywano więźniów politycznych, mniejszości etnicznej, jeńców wojennych i Żydów. Charakteryzowały się one niezwykle trudnymi warunkami życia z powodu przeludnienia, niedożywienia, pracy przymusowej i przemocy. Wielu więźniów zmarło z powodu chorób, głodu lub zostało zamordowanych.

Nazistowskie obozy koncentracyjne były jednym z najokrutniejszych i najbardziej nieludzkich doświadczeń XX wieku. Obiekty te, będące częścią bardziej złożonego i dobrze zorganizowanego systemu obozów koncentracyjnych, zostały stworzone przez nazistowski reżim w celu uwięzienia, wykorzystania i eksterminacji milionów ludzi, którzy zostali uznani za „niepożądanych” lub wrogów państwa. W celu utrzymania kontroli nad więźniami często stosowano tortury fizyczne i psychiczne.

- **Arbeitserziehungslager / obóz edukacji pracy**

Obozy edukacji pracy były obiektami, w których przetrzymywano i zmuszano do pracy więźniów uznanych przez nazistowski reżim za „niepożądanych”. Obozy te były częścią szerszej strategii nazistowskiego reżimu, mającej na celu dyscyplinowanie, wykorzystywanie i reedukację ludzi poprzez ścisłe programy indoktrynacji, którzy zostali uznani za nieprzystających do ideałów i społeczeństwa Trzeciej Rzeszy. Intencją było reedukowanie więźniów poprzez pracę w różnych branżach, często w niebezpiecznych warunkach i przez długie godziny, ale w rzeczywistości były one wykorzystywane głównie do karania, kontrolowania i wykorzystywania siły roboczej. Praca przymusowa była postrzegana zarówno jako sposób na generowanie zysków ekonomicznych, jak i sposób na wyeliminowanie oporu. Wśród więźniów znajdowali się przeciwnicy polityczni, członkowie grup mniejszościowych, dysydenci i osoby oskarżone o różne przestępstwa. Nawet Żydzi, choć byli przetrzymywani głównie w obozach zagłady, mogli trafić do obozów pracy. Warunki w tych obozach były niezwykle trudne, a więźniowie żyli w przepelnionych i niezdrowych pomieszczeniach, z niewystarczającymi racjami żywnościowymi i całkowitym brakiem opieki medycznej.

- **Vernichtungslager / obóz zagłady**

Nazistowskie obozy zagłady były obiektami specjalnie zaprojektowanymi do masowego zabijania ludzi. W przeciwieństwie do obozów koncentracyjnych, które pełniły również funkcję więzienia i pracy przymusowej, obozy zagłady były wykorzystywane wyłącznie do eksterminacji więźniów, głównie Żydów, ale także Romów, więźniów politycznych, osób niepełnosprawnych i innych grup uznanych przez nazistowski reżim za „niepożądane” i niegodne życia. Głównym celem była systematyczna eksterminacja dużych grup ludzi, zwłaszcza podczas „ostatecznego rozwiązania”, nazistowskiego planu eksterminacji Żydów w Europie.

Więźniowie byli zabijani głównie w komorach gazowych, ale także poprzez masowe rozstrzelania, śmiertelne zastrzyki i inne brutalne praktyki. Ciało ofiar były następnie palone w krematoriach lub grzebane w masowych grobach. Kremacja była często preferowana w celu zmniejszenia dowodów popełnionych okrucieństw.

- **Dulag**

Skrót oznaczający obóz przejściowy, pełniący funkcję miejsca gromadzenia osób, które miały zostać deportowane do obozów zagłady i obozów koncentracyjnych.

- **Kriegsgefangenenlager / obóz jeniecki**

Tego typu obozy znajdowały się na różnych terytoriach okupowanych przez Niemcy i znajdowały się pod bezpośrednią kontrolą Wehrmachtu, regularnej armii nazistowskich Niemiec. Były one przeznaczone dla jeńców wojennych dowolnej narodowości i służyły jako obozy internowania dla pojmanych żołnierzy. W wielu przypadkach obozy te odzwierciedlały totalitarne i rasistowskie ideologie reżimu.

Ze względu na stopień wojskowy jeńców wojennych różniono Offlag i Stalag. Wraz z postępującą decentralizacją systemu obozów koncentracyjnych i zmianą statusu IMI, utworzono liczne oddziały komanda, bataliony budowlane i robocze dla jeńców wojennych, których kwatery znajdowały się w zakładach pracy w pobliżu fabryk lub kopalń.

- Offlag

Skrót od obozu oficerskiego, obozu przeznaczonego specjalnie dla wziętych do niewoli oficerów, którzy zostali celowo oddzieleni od żołnierzy. Ogólne warunki w Offlagach były lepsze niż w Stalagach, oficerowie mieli więcej swobody i często mogli zachować swoje stopnie i mundury, mieli dostęp do większej liczby możliwości spędzania wolnego czasu i zajęć kulturalnych, częściowo ze względu na fakt, że oficerowie byli uważani za bardziej „szanowanych”, a reżim nazistowski starał się zachować pewien stopień godności w ich traktowaniu. Jednak w tych obozach również dochodziło do naruszeń przepisów międzynarodowych, a warunki różniły się znacznie w zależności od obozu i jego kierownictwa.

- Stalag

Skrót od obozu jenieckiego, przeznaczonego dla szeregowców i podoficerów. Były to obozy, w których Wehrmacht przetrzymywał jeńców wojennych podczas II wojny światowej. Podczas wojny ze Związkiem Radzieckim jeńcy wojenni byli początkowo rejestrowani w tak zwanych „Dulagach”, które były tymczasowo utworzone w pobliżu frontu. Stamtąd przenoszono ich do stalagów i przydzielano do komand.

Ustawy norymberskie z dn. 15.09.1935

W dniu 15 września 1935 r. w Niemczech uchwalono dwie odrębne ustawy, ustawę o obywatelstwie Rzeszy oraz ustawę o ochronie niemieckiej krwi i niemieckiej czci, tak zwane „ustawy norymberskie”. Te dwa działania były wyrazem teorii rasowych leżących u podstaw ideologii nazistowskiej i służyły ustanowieniu ram prawnych dla państwowego antysemityzmu.

Organizacja Narodów Zjednoczonych (ONZ)

Międzynarodowa instytucja założona w 1945 r. w celu promowania pokoju, bezpieczeństwa i współpracy między krajami świata. Powstała po II wojnie światowej w celu zapobiegania przyszłym konfliktom, promowania zrównoważonego rozwoju i praw człowieka oraz radzenia sobie z globalnymi wyzwaniami, takimi jak ubóstwo i kryzysy humanitarne. Organizacja Narodów Zjednoczonych nie jest rządem światowym i nie tworzy prawa. Daje jednak możliwość przyczyniania się do rozwiązywania konfliktów międzynarodowych i formułowania odpowiednich polityk w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych są suwerenne państwa.

Międzynarodowa organizacja pracy (MOP)

Organizacja Narodów Zjednoczonych założona w 1919 r. w odpowiedzi na problemy krajów uprzemysłowionych. Jej główne cele obejmują promocję i obronę podstawowych praw pracowniczych, promocję zatrudnienia i zrównoważonego rozwoju, poprawę warunków pracy na całym świecie oraz promocję współpracy między rządami, pracodawcami i związkami zawodowymi. Ponadto MOP opracowuje międzynarodowe standardy pracy i zapewnia pomoc techniczną krajom członkowskim.

Organizacja Todta (OT)

Pod koniec 1938 roku Fritz Todt - były Generalny Inspektor Dróg, odpowiedzialny za nadzór nad budową sieci autostrad na terytorium Niemiec - otrzymał zlecenie budowy ufortyfikowanej „Linii Zygfryda” wzdłuż granicy francusko-niemieckiej, która miała zostać ukończona w krótkim czasie. W tym celu stworzył istną armię robotniczą noszącą jego imię. Przejęcie nowo utworzonego Ministerstwa Broni i Amunicji w marcu 1940 r. dało mu możliwość dalszego rozszerzenia zasięgu działania OT, która działała teraz zarówno w metropolii, jak i na terytoriach okupowanych i przejęła wszystkie działania budowlane o znaczeniu

wojskowym. Śmierć Todta na początku lutego 1942 r. nie przeszkodziła OT w dalszym rozwoju. Wielu cywilnych robotników przymusowych pracowało dla OT.

Dekrety o robotnikach wschodnich

Dekrety z dnia 20 lutego 1942 r. dotyczące robotników przymusowych z okupowanych terytoriów Związku Radzieckiego.

Pakt stalowy

Pakt, który przekształcił ogólny sojusz osi Rzym-Berlin usankcjonowany w 1936 r. w prawdziwy sojusz wojskowy, przewidywał, że jeśli jedna z dwóch stron będzie zaangażowana w konflikt z jakiegokolwiek powodu (także jako agresor), druga strona będzie zmuszona do wkroczenia na pole walki obok niej. W praktyce chodziło o współpracę wojskową i wzajemną obronę między dwoma krajami.

Zezwolenie na pobyt

Dokument, który pozwala obywatelom krajów spoza Unii Europejskiej na regularny pobyt we Włoszech i który zwykle zakłada legalny wjazd na terytorium kraju. Może on zostać wydany w zależności od powodu (praca, studia, łączenie rodzin, wnioski o ochronę międzynarodową itp.) Wnioskodawcy muszą przedłożyć określone dokumenty i spełnić określone wymogi prawne. Czas trwania i warunki mogą się różnić w zależności od przepisów danego kraju.

Dekrety polskie

Seria środków i praktyk przyjętych przez nazistów podczas II wojny światowej w celu okupacji i administrowania Polską, w szczególności w odniesieniu do ludności żydowskiej i innych mniejszości etnicznych. 8 marca 1940 r. Główny Urząd Bezpieczeństwa Rzeszy Heinricha Himmlera wydał tzw. dekrety polskie, mające na celu dyskryminację rasową i wyzysk polskich robotników przymusowych.

Francja Vichy

Był to kolaboracyjny rząd Francji podczas II wojny światowej, który działał w latach 1940-1944 po pokonaniu Francji przez nazistowskie Niemcy. Pod przywództwem marszałka Philippe'a Pétaina reżim ustanowił się w Vichy - mieście w części kraju oficjalnie nie okupowanej przez Niemców - i ustanowił autorytarny reżim, przyjmując nacjonalistyczną politykę i wdrażając wyjątkowe środki ograniczające. Aktywnie współpracował z nazistami, stosując represje wobec przeciwników i przyczyniając się do prześladowań Żydów. Francuski ruch oporu sprzeciwiał się reżimowi, przeprowadzał akcje sabotażowe i zbierał poparcie dla aliantów. Wraz z wyzwoleniem Francji w 1944 r. reżim upadł, a wielu jego przywódców zostało oskarżonych o kolaborację.

Okręg Rzeszy Kraj Sudetów (Reichsgau Sudetenland)

Okręg administracyjny Trzeciej Rzeszy, utworzony w 1938 r. po przyłączeniu Kraju Sudeckiego (obszaru dzisiejszej Republiki Czeskiej) do Niemiec. Aneksja ta była następstwem konferencji monachijskiej, na której mocarstwa europejskie przyznały nazistom prawo do okupacji regionu ze względu na obecność znacznej liczby ludności niemieckiej.

Reichswerke Hermanna Göringa

Istotny niemiecki koncern przemysłowy założony w latach trzydziestych XX wieku przez ważnego przywódcę reżimu nazistowskiego, znanego z roli wysokiego urzędnika oraz wpływów politycznych i gospodarczych w hitlerowskich Niemczech. Firma zajmowała się głównie produkcją stali i minerałów w

celu wspierania niemieckiej gospodarki wojennej, więc od 1939 r. w tym kompleksie przemysłowym produkowano również czołgi. Koncentrując się na strategicznych sektorach, takich jak wydobywanie i przetwórstwo rud żelaza, firma przyczyniła się do produkcji broni i amunicji poprzez zatrudnianie robotników przymusowych, w tym jeńców wojennych i deportowanych. Szybko się rozwijała i stała się jedną z największych grup przemysłowych w nazistowskich Niemczech, ale po zakończeniu wojny działalność została rozwiązana, firma również, a jej kierownicy zostali oskarżeni o zbrodnie wojenne. Dziś teren ten jest siedzibą voestalpine, jednej z wiodących na świecie grup stalowych i technologicznych.

Reichswerke Hermann Göring (HGW) była obok I.G. Farben i Vereinigte Stahlwerke największą niemiecką firmą w narodowosocjalistycznej Rzeszy Niemieckiej. HGW ma kluczowe znaczenie dla historycznych rozważań dotyczących pracy przymusowej w „Trzeciej Rzeszy”. W HGW wszystkie formy pracy przymusowej były wykorzystywane w maksymalnych ilościach w oparciu o rozległy system obozów i administracji, w tym wykorzystywanie więźniów obozów koncentracyjnych na dużą skalę. W 1944 r. firma była największym europejskim koncernem stalowym.

Włoska Republika Socjalna / Republika Salò

Nazwa faszystowskiego reżimu ustanowionego 23 września 1943 roku przez Benito Mussoliniego na okupowanej przez Niemców części włoskiego terytorium, do którego należały regiony środkowo-północne z wyjątkiem Trydentu, Południowego Tyrolu i prowincji Belluno. Friuli i Wenecja Julijska i Istria zostały de facto przyłączone do III Rzeszy. Nowy rząd powstał w pobliżu Salò nad jeziorem Garda (stąd nazwa Republika Salò). Program RSI, określony w „Manifeście z Werony” i zatwierdzony przez Kongres Republikańskiej Partii Faszystowskiej w listopadzie 1943 r., ożywił rewolucyjne formuły wczesnego faszyzmu, próbując osiągnąć powszechny konsensus i obejmował następujące elementy: porzucenie korporacji i ustanowienie Narodowej Konfederacji Związków Zawodowych, zaawansowane formy ustawodawstwa socjalnego i partycypację pracowników w zyskach przedsiębiorstw. Program, który został odrzucony przez Niemców oraz kręgi przemysłowe i finansowe, nie został wdrożony, a strajki w marcu 1944 r. doprowadziły do rosnącego oporu wobec CSR wśród robotników. Była ona podporządkowana nazistom i prowadziła głównie działania administracyjne i wojskowe przeciwko armii alianckiej i ruchowi partyzanckiemu.

Sans-Papiers

Francuski termin (dosłownie „bez papierów”) odnoszący się do nielegalnych imigrantów, którzy mieszkają w kraju bez legalnych dokumentów, takich jak zezwolenia na pobyt lub wizy.

Skauci jako przeciwnicy nazistowskiej dyktatury

W czasach narodowego socjalizmu ruch skautowy był często postrzegany jako potencjalne zagrożenie dla totalitarnego reżimu, zwłaszcza ze względu na jego wartości autonomii, solidarności i krytycznego ducha. Pod rządami Hitlera ruch skautowy został zakazany w Rzeszy Niemieckiej i na terytoriach okupowanych, a młodzi ludzie automatycznie stali się członkami HJ (Hitlerjugend). Niektóre grupy odmówiły i nadal spotykały się w podziemiu. Ryzyko było jednak wysokie. W przypadku zwrócenia na siebie uwagi groziło im uwięzienie w obozie koncentracyjnym. Niektórzy skauci zapłacili życiem za swoje zaangażowanie w działalność ruchu oporu.

Liga Narodów

Ważna organizacja międzyrządowa założona 10 stycznia 1920 r. w celu utrzymania pokoju i promowania współpracy między państwami. Jej statut został włączony do traktatu wersalskiego, traktatu pokojowego po I wojnie światowej. Liga Narodów zajmowała się pilnymi kwestiami związanymi z bezpieczeństwem. Pomimo niemożności zapobiegania kryzysom międzynarodowym, które charakteryzowały lata międzywojenne i doprowadziły do wybuchu II wojny światowej, Liga Narodów stanowiła znaczący krok w kierunku stworzenia instytucji międzynarodowych, a jej doświadczenia miały bezpośredni wpływ na późniejsze utworzenie Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1945 roku.

Sonderkommando (z niem. Grupa specjalna)

Grupy więźniów, głównie pochodzenia żydowskiego, przebywających w nazistowskich obozach zagłady, którzy zostali przydzieleni do wykonywania określonych operacji i współpracy w procesie eksterminacji innych Żydów. Ich zadaniem było usuwanie zwłok z komór gazowych, a następnie ich kremacja.

Osoby ubiegające się o azyl/status azylanta

Dotyczy to osób, które opuściły swój kraj pochodzenia i złożyły wniosek o udzielenie azylu w innym kraju, oczekując na odpowiedź władz kraju przyjmującego w sprawie przyznania im statusu uchodźcy.

Zgodnie z Konwencją Genewską, uchodźcami są osoby, które z powodu uzasadnionej obawy przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub poglądów politycznych, przebywają poza krajem pochodzenia i nie mogą lub, z powodu takich obaw, nie chcą korzystać z ochrony kraju pochodzenia. Jeśli procedura azylowa zakończy się pomyślnie, osoby te uznaje się za uprawnione do azylu lub uznane za uchodźców.

Organizacją, która wspiera te osoby w procedurze uznawania ochrony międzynarodowej, jest Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), agencja ONZ.

Areszt deportacyjny (z austr.)

Areszt deportacyjny to zatrzymanie cudzoziemca w celu przymusowego wydalenia go z kraju (deportacji). Zatrzymanie w oczekiwaniu na deportację nie jest zatrzymaniem karnym ani sądowym, ale jest wydawane i wykonywane przez organ administracyjny w drodze decyzji.

Utworzono: grudzień 2024

Kofinanziert durch / Cofinancing through

Funded by
the European Union

Förderhinweis und Haftungsausschluss (Disclaimer)

„Von der Europäischen Union finanziert. Die geäußerten Ansichten und Meinungen entsprechen jedoch ausschließlich denen des Autors bzw. der Autoren und spiegeln nicht zwingend die der Europäischen Union oder der Europäischen Exekutivagentur für Bildung und Kultur (EACEA) wider. Weder die Europäische Union noch die EACEA können dafür verantwortlich gemacht werden.“

oder:

„Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.“